

Vrijwilligers Vertellen

Lies Benit

69 jaar

Begeleidster bij de KoffiePlus

Vrijwilligster bij de S.U.S. sinds 2016

Na mijn loopbaan in het onderwijs wilde ik iets doen. Ik las een oproep in de Uitgeester en dacht dit past wel bij mij. Ik help bij KoffiePlus, dat is het begeleiden van een groep ouderen die komen voor een praatje, een kop koffie, een spelletje en een lunch. Ik merk dat een klas kinderen soms niet zoveel verschilt van een groep ouderen. Als ze een spelletje doen maken kinderen nog wel eens ruzie en ouderen zijn het ook wel eens niet met elkaar eens. Dat ontloopt elkaar niet zo veel.

Dit is heel leuk om te doen. Ik geniet ervan en voel me betrokken. Het is gezellig en ouderen stellen een praatje op prijs. Dat geeft me voldoening en dat is waarvoor ik dingen wil doen. Ik hou ontzettend van voorlezen. De ene keer neem ik een versje van Annie M.G. Schmidt en een andere keer een kolom uit de krant. Men geniet daarvan, het duurt zo'n 5 minuten en ik kan daar mijn ei in kwijt.

De mensen wilden graag de namen van de begeleiders weten, dus maakte ik badges met onze namen. Eén van de ouderen gaf aan dat zij dat ook willen want: "We zitten hier, maar eigenlijk weet ik niet hoe ze heten". De praktijk leert dat men vaak bij dezelfde mensen gaat zitten. Rouleren werkt niet zo goed. Ik maakte naamkaartjes en vroeg hoe ze erop wilden staan. De meesten wilden met hun voor- en achternaam, sommigen alleen met hun voornaam. Ik spreek hen aan bij hun achternaam. "Ik heet Nico hoor". Dan zei ik eerst nog eens 'mijnheer Nico'. "Wil je geen Nico zeggen?" Dat moet ook wel eens wennen.

Ik was 21 jaar toen ik begon met werken op school en mijn collega was 'al' 50 jaar. Er ging drie jaar overheen voordat ik hem bij zijn voornaam noemde. Zo ben ik niet opgevoed. Als ze zelf aangeven 'dit is mijn naam' en 'zo mag je me noemen', dan scheidt dat ook iets gezelligs.

Ik werkte 41 jaar met heel veel plezier in het onderwijs, op 5 verschillende scholen. Ik begon in Noord-Scharwoude, daarna op de Veenisschool in Uitgeest en toen ging ik naar Marken Binnen. Dat was een hele bijzondere school met tussen de 16 en 32 leerlingen. In het dorp waren niet meer kinderen. We waren met twee docenten. Ik had groep 1, 2, 3, 4 en 5. Dan had je 8 kinderen. Dat was heel speciaal. We hadden ook nog een andere functie: een soort buurthuis. In de pauze kwamen peuters in de zandbak spelen en ouderen koffiedrinken. Na de gemeentelijke herindeling werkte ik in Graf-de Rijp. Tenslotte werkte ik op de Wissel in de Kleis in Uitgeest. Er kwam een dependance en op een gegeven moment zaten er 500 leerlingen op die school. Daar werkte ik totdat ik stopte.

De ene maandag ben ik bij de KoffiePlus en de andere maandag help ik op de school waar ik werkte. Dat ligt nu al een jaar stil, maar dat wil ik weer gaan doen. Je weet heel goed welke klussen blijven liggen, hele onnozele klussen. Er staan vijf potten rode verf met een klein laagje, die knip ik open en maak er één pot van. Of de potlodenbak uitzoeken. Het papier recht leggen in het magazijn, als je het bijhoudt blijft het netjes. Of je komt binnen en je ziet dat de voordeur smerig is of dat de liftdeuren wel eens een sopje mogen hebben. Met dat getut ben je uren zoet. Nu dat ik er niet meer werk zie ik hele andere dingen, maar anders loop je daar langs. Je bent eraan gewend en je ziet het niet. Ik wil niet meer met kinderen werken, want dit zit ik weer vast, dan moet ik. Nu is het zo, als ik maandag niet kan, dan kom ik dinsdag.

Ik hou van bridgen, dat doe ik in Castricum bij een kleine club op dinsdagavond met een bridgemeet. Op een gegeven moment was degene die het leidt met vakantie. Wie wil het overnemen? Als niemand wil, wil ik dat wel doen, dus ik stak mijn hand op. Op die manier ben ik toch weer met een organisatie bezig. Dat zijn dingen die ik leuk vind om te doen.

Bij KoffiePlus kom ik niet voor mezelf, maar voor de ouderen. Het liefst zit ik tussen de mensen. Je merkt hoe het gewaardeerd wordt door deze groep: dat je er bent en een praatje maakt. Ik hoor verhalen over hoe ze opgroeiden, hoe het bij hen thuis was en wat voor werk ze deden. Dat vind ik leuk en zolang ik het leuk vind blijf ik dit doen.